

Skjøndt Kollegiet ikke kan ligefrem bevise, at Loven af 1874 har virket til Gavn i sanitær Henseende, mener det dog ved Slutninger a priori at kunne uddrage det Resultat, at Loven har sin ikke ringe Del i det Fremstridt, der synes at være foregaaet, idet Kollegiet behandler Lovens Indhold under 4 Hovedpunkter. Af disse kræve de to første 1) „Bestemmelser angaaende den medførte Syfilis“ og 2) „Isolationsforanstaltninger“ ikke nogen Omtale, da de herhen hørende Bestemmelser ere optagne i mit Lovforslag og deres Nytte godkjendt af mig i hvad jeg tidligere har fremført.

De andre to Punkter ere 3) Bestemmelser vedrørende Politiets Indstriden mod den hemmelige Prostitution og 4) Bestemmelsen om den offentlige Prostitution.

Hvad Politiets Indstriden mod den hemmelige Prostitution vedrører, da begynder Kollegiet med at udtale, at det er en gammel Erfaring, at den nævnte Art af Prostitution er Hovedkilden til Udbredelsen af de veneriske Sygdomme i en Storstad, og at Saadant ogsaa har fundet Bekræftelse for Kjøbenhavns Vedkommende. Til Bevis for Rigtigheden heraf, hvilken betvivles af Kollegiets Medlem Dr. Ditlevsen, har Kollegiets Majoritet imidlertid kun kunnet fremføre den Kjendsgjerning, at der i Aarene 1886 og 1887, i hvilke der i den offentlige Prostitution kun er forefundet ca. 20 Tilfælde af smittefarligt Syfilis, er blandt de til den hemmelige Prostitution hørende Kvinder, der paa Grund af Politiets Foranstaltning ere blevne underkastede Undersøgelse, forefundet over 100 saadanne Tilfælde. Dette afgiver imidlertid selvfølgelig ikke noget virkeligt Bevis for Paastandens Rigtighed, men kan kun støtte en Slutning om dens Sandsynlighed. Og naar da henfes til, at der fra Udlandet foreligger ikke saa vægtige Udtalelser, der gaa i modsat Retning, se Dr. med. B. D. Koch: „Hvad skal der sættes i Stedet for den autoriserede Prostitution“ S. 24—29, og D. M. Giering: „Vore ordførende Læger i Sædelighedsagen“ S. 10—

11, tør der ikke lægges nogen afgjørende Vægt paa den af Kollegiets Majoritet fastholdte Formening. Til Afgjørelse af Spørgsmaalet maatte der tilveiebringes Data (Kjendsgjerninger), der oplyste, hvorfra de Patienter, der komme under Behandling, have faaet Smitten, og hvorved det muligt vilde vise sig, at selve den hemmelige Prostitutions Kvinder netop blive syge derved, at de Mænd, der søge dem, føre Smitten med sig fra Bordellerne (Hortiperne), saa at al Smitte stammer fra disse som den egentlige Kilde; men saadanne Data mangle aldeles. Selve det lidet Antal af offentlige Kvinder, der angives at være fundne smittefarligt angrebne af Syfilis, synes mistænkeligt, og det sees ikke oplyst, at der habes Sikkerhed for, at alle offentlige Kvinder, der vare smittefarlige, ere blevne opdagede, ligesom det heller ikke omtales, om ikke Smitte gennem en offentlig Kvinde kan overføres fra en Mand til en anden, uden at hun selv smittes.

Ogsaa en anden Udtalelse af Kollegiet med Hensyn til den hemmelige Prostitution henstaar aldeles ubevist, nemlig at der, hvis den offentlige Prostitution afløses, efter al Sandsynlighed vil komme en Forøgelse af den hemmelige, og den er næppe stadfæstet ved de Erfaringer, som ere gjorte nogensteds. Der er tværtimod mere Grund til at tro, at den offentlige Prostitutions Evne til at fremme Usædelighed, som Kollegiet selv godkjenner, netop medfører, at sammen med den ogsaa den hemmelige Prostitution tager til. Se ogsaa Dr. med. B. D. Koch's oven anførte Skrift S. 18—19, og T. Fallot: Mere om „trælbundne Kvinder“ i vort Aarhundrede, ved en gammel Læge, S. 23—24.

Kollegiet udtaler den Overbevisning, at de Bestemmelser i Loven af 1874, der hjemle Politiet Ret til at stride ind mod den hemmelige Prostitution, ere af ubestridelig Nytte, og der henvises rosende til den Iver, Politiet i Kjøbenhavn i de seneste Aar har vist for at anholde mistænkelige Kvinder: i 1886 ere anholdte 517, i 1887 derimod 955 og i 1888 1,017. Det synes imidlertid at